

Loes Nobel | *Niente*

| *Novelle*

Colofon

© Loes Nobel en Kemper Conseil *Publishing* 2011

Redactie: Kemper Conseil *Publishing*, Den Haag

Vormgeving: Grafisch!OK, Pijnacker

Afbeelding omslag: Astrid van der Star, Zeist

ISBN 978 9076542 614

NUR 303

Niet van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronische, mechanisch, door fotokopie, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

KEMPER CONSEIL *Publishing*

Westvlietweg 67F,

2495 AA Den Haag

t 070 - 386 80 31

f 070 - 386 14 98

e info@kemperconseil.nl

i www.kemperconseil.nl

Deel **1**

Herinnering

In haar linkerhand hield ze de opengevouwen kaart vast. Ze had net de eerste regels gelezen. Haar rechterhand omklemde de telefoon. Verbaasd luisterde ze naar de stem aan de andere kant van de lijn, terwijl haar ogen opnieuw over de letters op de kaart gingen.

Stom toeval? Toevallige samenloop van omstandigheden? Ze vermoedde er veel eerder de speelse bedoeling van Hogerhand in. De bries die ze opeens door haar grijze en dun geworden haar voelde gaan, zou ze bijna uit bijgelovigheid verklaren als bevestiging van die speelse bedoeling. Het was rustig en bijna bezinningsvol genoeg om haar heen om aan deze gedachte geloof te hechten.

Op straat was er op dit middaguur weinig verkeer. De zon blakerde op het asfalt waar de hittetrillingen opstegen. Telkens wanneer het zonlicht hoger dan haar benen kwam, schoof ze een stuk verder de schaduw in. Ze verdroeg die warmte niet op haar lijf.

Lezend en luisterend drong het tot haar door dat beelden in haar omhoog kwamen, waarvan ze meende dat die allang in de vergetelheid lagen. De beelden kwamen traag en vaag uit de nevels van haar geheugen tevoorschijn. Toen en nu, een tijdspanne van ongeveer vijftenzestig jaar lag ertussen.

Flarden herinnering kwamen moeizaam omhoog, zweefden voorbij, kleuren, geuren, schemerlicht, sferen, stemmen, schimmen. Ze probeerde de beelden vast te houden. Maar die werden telkens verdrongen door andere, door eerdere in de tijd, dan weer door latere.

Ze luisterde naar de stem aan de andere kant van de telefoonlijn en las tegelijk de letters op de kaart in haar andere hand. Beide riepen, maar met andere woorden, hetzelfde beeld in haar op.

De hemel heeft een nieuwe ster gekregen staat bovenaan de kaart. *Dankbaar dat wij haar zo lang in ons midden mochten...* Het einde van de regel sloeg ze over. Haar ogen zoeken de naam. Wie het ook is, het is altijd iemand die je kent, altijd staat alles dan even stil. Alsof de tijd een fractie van zichzelf geeft om die mens binnen te laten wiens naam daar staat.

De telefoon had daarnet de stilte verbroken. Haar hand was er met een vanzelfsprekendheid naartoe gegaan. Ze heeft nog niet eens de datum gelezen op de kaart. Op het noemen van haar naam gaf de ander een reactie alsof die een echo was op de net gelezen mededeling op het papier.

“Heeft u de kaart al ontvangen?” Lounick gaf een bevestigend antwoord. “Ik wilde u iets vragen. U bent de enige en laatstovergeblevene die nog iets weet van mama voordat ze trouwde, ik bedoel de tijd van de Japanse bezetting in Indonesië. Ik weet alleen dat zij door uw ouders in huis werd genomen.”

De woorden van Lisanne duwden Lounick in de tijd terug. Ze moet elf of twaalf jaar geweest zijn. Ze kon zich de komst van Lisannes moeder niet meer herinneren. Het tijdstip van de dag niet, het weer niet, de mensen niet die haar hebben gebracht, noch die haar hebben ontvangen. Er was niets hiervan dat haar te binnen schoot, geen beeld, geen geluid. Een omgekeerde fata morgana, je ziet niets, maar het is er wel.

Ze voelt opeens de warmte op haar huid, de felle tropenzon die transpiratie uit de poriën haalt, zelfs wanneer je stil zit, niets doet. Ze ziet een elf-, twaalfjarig meisje de koelte opzoeken, ver achter in de dichtbegroeide tuin, tussen het struikgewas, waar ze dwars door en tussen het groen danspassen maakte. Iets wat ze elke dag deed, waar ze van genoot. Het mocht niet van haar moeder, dat dansen tussen de planten.

“Misschien schiet iets over haar u nu te binnen, iets wat ik kan vertellen als ik iets ga zeggen bij de crematie.”

De vraag van Lisanne lost de beelden ineens op in een leegte. Het woord *crematie* legt geen verband met de beelden die haar ogen nu zien.

In de tuinen die ze vanuit haar stoel op het balkon ziet bloeien de bomen en struiken. Het groen heerst er in diverse schakeringen. Daartussenin wekken donkerrode rozen, gele forsythia's, paarse en witte seringen en gele zonnebloemen een vreugdegevoel op.

Het woord *crematie* roept het tegendeel op, laat een schaduw vallen over de zonnige groene tuin, over de uitbundige bloeiende bloemen.

“Ik overval u, het kan ook niet dat u zich zomaar ineens iets herinnert, maar ik dacht misschien, u heeft ook maar net de kaart ontvangen. Mag ik u over een paar dagen weer bellen?”